

og paa vor Udvikling? Nej, jeg tror ikke, at man hverken i den ene eller i den anden Henseende med Sikkerhed kan slutte saaledes fra fremmede Landes Lovgivning. Jeg har nu omtalt det Indhold af Lovforslaget, som skal gaa ud paa at hindre svigagtig Fallit, og jeg tror ikke, at det i den Henseende enten er praktisk eller rigtigt, i det Mindste ikke i væsentlige Punkter. — Et andet Spørgsmaal er jo, hvorledes Fallitboers Behandling vil stille sig efter denne Lov, vil den blive billigere og hurtigere end før? Jeg svarer derpaa, at jeg tror, at Behandlingen vil blive en Del dyrere og en Del langsommere, men om den desuagtet bliver bedre, tror jeg ligesom hidtil vil være noget Individuelt, der beror paa de Personer, som faae med Stiftesvesenet at gjøre. Naar jeg siger, at jeg mener, at Stiftesbehandlingen vil blive en Del dyrere, slutter jeg dette fra, at man i Reglen vil have Kuratorer og Kreditorudvalg samt en Uendelighed af Forhandlinger imellem Kurator og Kreditorudvalget og imellem Kurator og Stiftesretten. Det er dog klart, at alle disse Forhandlinger imellem tre forskellige Myndigheder — og man indfører vel at mærke nu tre Myndigheder under Konkursstiftet — ville sluges Tid og Omkostninger. Vel ser jeg, at der staar, at Kreditorudvalget skal være ulønnet, men man maa dog vide, at man, naar man gaar udenfor Kjøbenhavn, meget ofte ikke vil kunne finde et Kreditorudvalg i den By, hvori Stiftesforvalteren bor. Jeg kan nævne det ærede Thing Exemppler paa — det er jo offentlige Ting — at man ikke har kunnet finde Stifteskommissærer i de Byer, hvori Stiftesforvalteren boede, og hvori Falliten var udbrudt, men at man har været nødt til at søge dem i andre Byer. Det Tilfælde vil komme, at denne Lov tvinger Kreditorerne til at søge haade Kurator og Kreditorudvalg i andre Byer end den, hvori Fallitbehandlingen hører hjemme, men det er dog klart, at Forhandlinger som dem, der skulle finde Sted mellem Kreditorudvalg og Kurator og mellem Kurator og Stiftesforvalteren, ikke kunne finde Sted uden Rejser, naar alle disse Personer bo paa forskellige Steder, og man vil dog ikke kunne udskrive Folk til at være

Medlemmer af et Kreditorudvalg, naar man ikke vilde erstatte dem deres havte Udgifter. Det Samme er jo Tilfældet med Kuratorerne, thi hver Gang de skulle møde hos Stiftesforvalteren — og det er uberegneligt, hvor ofte det skal ske — maa man betale dem for Tour og Retour; det er et Punkt, som jeg tror er overset af de Herrer, der have været med til at danne dette Forslag. Der er imidlertid en anden Bestemmelse, som jeg savner i Lovforslaget, idet der nemlig ikke staar, at en Kurator skal have en Protokol, hvori han kan optage de Forhandlinger, han fører med Boets enkelte Kreditorer. Der staar i Forslaget, at Kurator skal føre en Protokol med Kreditorudvalget, men Kreditorerne selv maa ikke komme med i denne Protokol. Naar man veed, hvilken Mængde af Forhandlinger der i store Fallitboer finder Sted til Stifteskommissærers Protokol, siger jeg, at det er en stor Mangel, at Kurator ikke har en Protokol, hvori han kan optage Kreditors Erklæring, og jeg siger, at det er mig paafaldende, at en saa faktisk Mangel kan findes i Lovforslaget, efterat man i saa mange Aar har kjendt Stifteskommissærer og deres Protokol. Saaledes som Lovforslaget er affattet, skal ikke blot Kurator, men ogsaa Kreditorerne møde i Stiftesretten, hver Gang de have Noget at tilføre Protokollen; og jeg maa her tilbagefalde i Erindringen, at Forholdene i saa Henseende ere ganske anderledes udenfor Kjøbenhavn end i Kjøbenhavn. Udenfor Kjøbenhavn kan man i Almindelighed kun faae Boer til Foretagelse til visse bestemte Tider, og altsaa kan der undertiden gaa en 8 à 14 Dage hen, uden at man kan faae en Protokollation i et Bo foretagen, men saaledes er Forholdet ikke i Kjøbenhavn, og nu heller ikke paa de Stiftesforvalteres Kontorer, der ligge nærmest omkring Kjøbenhavn. Derimod frembyde Stifteskommissærernes Protokoller, saaledes som dette Forhold hidtil har udviklet sig, store Fordele derved, at de i Almindelighed ere tilgængelige til enhver Tid. Enhver Kreditor kan strax faae protokolleret, hvad der ligger ham paa Sinde, og uden at han dermed har nogen videre Uleilighed med at gaa noget Sted hen. Naar dernæst Kurator har Kassemangel, hvem skal da betale? Det er et meget